

S5 OBALNI

Številka 7, Letnik VIII

Julij, 2004

GLASILO RK JADRAN S59CST in
RK PIRAN S59HIJ

Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni

Glavi in odgovorni
urednik in urednik rubrike
tehničnih člankov:
Gregor, S53RA

Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Urednik informativnih
Prispevkov:
Valter, S51VI

Tehnični urednik
Žarko, S53Z:

Tisk: Rudi, S58RU

Poletje je, po nekoliko obotavljajočem začetku, vendarle tu. Vročina je (vsaj po količini napisanega na uradnih spletnih straneh ZRS), nekoliko polenila "širilce dezinformacij in izkrivljalce resnice". No, nekoliko je zadevo poživil (in omenjene strice – pa ne samo njih - razjezil) nalog vodstva zveze, ki je velelo (če sem prav razumel), naj radioamaterji kar direktno pošiljamo predloge o predpisih na ATRP (agencijo za telekomunikacije)...

Preidimo na druge teme... Dobra novica je, da imamo na Obali devet novih radioamaterjev – kakšen teden nazaj je v Portorožu opravilo izpit sedem operaterjev tretjega in operater ter operaterka drugega razreda.

Druga dobra novica je, da bomo tudi letos "svetili". Aktiviranje svetilnika v Piranu v okviru svetilniškega vikenda je bilo letos pod vprašajem vse do zadnjega. No, na koncu se je Vanji le uspelo dogovoriti o dovoljenju uporabe prostorov svetilnika na piranski panti. Torej, tretji polni vikend v avgustu se slišimo s SLO-006.

Friedrichshafen 2004

Leto se je hitro zavrtilo, radioamaterski sejem v Friedrichshafnu pa se je nezadržno bližal. Sam sem ga še toliko bolj nestrpno pričakoval, ker mi je Tom, WITP pozimi ponudil, da mi prinese kak taster iz USA – land, če želim. Seveda sem mu napisal spisek 10-ih tasterjev, ki bi jih imel in mu določil maksimum, ki sem ga pripravljen plačati. Vmes smo se dogovarjali, kdo in kako bomo šli gor. Na koncu naj bi šli Alen, S56C, Vanja, S59AV, Andrej, S57RW, Valter, S51VI in jaz. Prva slaba novica je bila Valterjeva odpoved. Vmes je prišla dobra novica iz USA, saj je Tom našel tri tasterje z moje liste. Kmalu zatem je zaradi službenih obveznosti odpovedal še Vanja, tako, da sem poklical Jureta, S57XX, ki je potrdil, da gre. Potem mi je Tom poslal sporočilo, da je našel zares dobro ohranjen taster (prvi z moje liste), ki pa je stal toliko koz ostali trije skupaj. Odločil sem se, da bom pač vzel samo enega... Dan pred odhodom je zaradi službenih obveznosti odpovedal še Alen... V petek sem se tako ob polnoči odpravil iz Izole na Škofije po Andreja, potem pa hop v Škofjo Loko, po Jureta, pa v FN! Andrej je malo zadremal, Jure pa mi je delal družbo, vendar me je pri Salzburgu začelo zmanjkovati, tako, da sem zapeljal na parkirišče in potihoma (da ne bi zbudil Andreja) rekel: «Jure, bomo malo oddremali, potem pa naprej...» Kar se zasliši globok glas iz pod čepice, na kateri

piše S57RW: »Saj lahko jaz vozim, če hočeš...«

»Ma seveda!« »Kje pa smo?« vpraša Andrej. »Salzburg!« »Že?!« Tako smo zamenjali mesta, jaz pa sem se zleknil na zadnji sedež in zadremal. Andrej je res mirno vozil, saj sploh nisem čutil, da se karkoli dogaja... Malo po Munchnu smo se ustavili, volan sem spet prevzel jaz, potem pa smo oddrveli naprej in ob 0730 prispeli v FN. V kampu smo najprej srečali Bojana, S53W in ekipo, ki se je ravnokar odpravljala domov, potem pa smo še malo lutali, ker smo iskali primeren prostor za šotor. Ko smo ga našli in zlezli iz avtomobila, sem za seboj slišal dobro poznani glas: »Ma kaj jaz to čujem Borisa?« »Adica, (S55M) hojla, dobro jutro!« Ja, parkirali smo zraven kombija S57C in ekipe! Kmalu sta se tam po naključju pojavila še dva S5 avtomobila! Ne vem, mogoče so kakšne vibracije, ki nas takole pripeljejo skupaj... Po kratkem klepetu in Adijevi ugotovitvi, da ZRS v FN definitivno ni, kavici in zajtrku, smo se mi trije veselo odpravili na sejem, Adi, Brane in ostali pa domov. Na sejmu smo seveda najprej šli pogledati v halo kjer so stojnice zvez in klubov, ker sem bil ob 0930 dogovorjen za srečanje s prijateljem Janom, SM7DEW, na italijanskem štantu. Ja, seveda, kuhajo odlično »kofe!« Silvana, tajnica ARI, mi je že od daleč začela mahati, ter kričati. »Ma dove siete? Gli Svedesi mi hano messo qua! Non gli capisco un tubo!« (Ma kje ste? Švede so mi dali sem! Nič jih ne razumem!) Seveda je vprašanje letelo na ZRS. »Ni denarja,« sem ji odgovoril.

Za sabo zaslišim dobro poznani glas Alessia, predsednika ARI: »Denar se vedno najde, volje ni!« Kavica se je že kuhala, potem pa seveda obvezen skok do štantov zvez iz naše bivše skupne domovine: HRS, SRSCG, Z30M, ARA BIH. Seveda so vsi začudeno iskali ZRS.

Ko sem jim kot razlog za neudelžbo ZRS navedel pomanjkanje denarja, so se mi vsi smejali... Najbolj elokventen je bil Emin, T91E, bivši predsednik ARA BIH: »Ma ko nema para? Ma jes' k...c, ZRS nema para, ajde ne s.i. Čujemo mi sve šta se kod vas tamo događa...« Mimo je prišel še Kićo, T95C, ki me je pogledal kot da sem z Marsa, ko mu je Emin povedal zakaj ZRS ni v FN... No, ko sta videla, da ne bo z moje strani nobenih informacij, sta taktno »prešaltala« temo: »Jel, reci, bi ti jedu ljutu od kruške, a?«

Debata se je potem zavrtela v druge, prijetnejše teme, vmes pa je prišel mimo še Venco, Z36W, tako, da smo presedlali k štantu Z30M, kjer je spet sledilo isto vprašanje in odgovor, ter smeh (in moj kisli nasmeš)...No tudi oni so hitro uvideli, da se dotikajo teme, o kateri nočem govoriti...samo, da je pri njih potem sledila mastika, hi. Potem sva se dobila še z Janom, SM7DEW in se dogovorila, da se dobiva popoldne na klepetu, ker sva oba imela za oblezti sejem. Z Juretom in Andrejem smo se tako odpravili proti boljšaku, najprej pa smo poiskali štant W1TP. Že od daleč sem zagledal moj taster, polavtomatski McElroy, model 38! Iz leta 1938.

Posebnost tega »bug-a« je, da je nosilec nihajke, ki dela pike, v obliki črke T, tako, da ga lahko obrneš na bok, blokiraš nihajko in ga uporabljaš kot navadnega »pešaka«. Kar skakal sem od veselja! Taster je res odlično ohranjen! Tom mi je potem rekel, da ga je hotelo kar nekaj zbirateljev kupiti, tudi za 70 % višjo ceno, kot sva se midva dogovorila! No, jaz sem mu plačal dogovorjeno ceno, potem sem ga še vprašal, če je kje videl še kak zanimiv taster, pokazal mi je smeri, potem pa sva se dogovorila, da se vidiva spet popoldne. Mi trije smo se potem raztepli vsak po svoje (na spiskih smo pač imeli različne stvari). Jaz sem tako našel še 5 zanimivih tasterjev in srečal še nekaj zbirateljev, s katerimi sem se do sedaj poznal samo z internetne liste. Vsi so me vprašali, če je moj McElroy naprodaj, (seveda so ga vsi hoteli kupiti že pri Tomu), eden pa mi je ponudil celo dvojno ceno! Jasno je, da je taster priromal z menoj v Izolo... Ko sem izčrpal poglavje tasterjev, sem se odpravil na lov za PMR-ji, ki mi jih je naročil Vanja. Kmalu je bilo tudi to poglavje končano, tako, da sem z »ulovom« spet odšel do Toma, da pogledava en čuden taster, ki je bil nekoč vertikalno montiran v kako radijsko postajo, ročica za tipkanje pa je vpeta na tečaj, tako, da jo najprej izvlečeš in šele potem lahko »klofaš«. Tom ga sicer že ima v svoji zbirki, ampak na žalost tudi on nič ni vedel o njem, razen domneve, da je lahko italijanski ali angleški in se je uporabljal v vojaških prenosnih postajah v prvi svetovni vojni! Potem sva se poslovila, jaz pa sem

poiskal Jana. Odpravila sva se na eno pijačo ter se naklepetala, potem pa je zvečer povabil v njegov kamper, zraven pa še dodal, da ima en taster zame! Malo čudno sem pogledal, ker sva se sicer pozimi pogovarjala o švedskih Ericssonovih tasterjih, vendar so kar dragi, med 200 in 400 EUR, tako, da sva nakup tega tasterja predstavila (vmes sem se že dogovoril s Tomom). Odpravil sem se nazaj v halo radioklubov in zvez, poiskal DIG in plačal članarino, BCC, pa DARC HF comitee, kjer sem se z Manfredom, DK2OY zaklepetal o našem sodelovanju v field day testu in naši vertikalki za 160m... Vmes smo se dobili še z Juretom in Andrejem, pregledali nakupe in se zadovoljno smejali. Popoldne se je že nagibalo proti večeru, zato sem se odpravil proti avtu. Bil sem kar utrujen, tako, da sem hotel najprej pod tuš, ampak, glej ga zlomka, pri avtu srečam S57T in S51RU, ki sta ravnokar nalagal kupljeno v svoj avtomobil. Seveda smo predebatirali nakupe, usta pa so postala suha, tako, da smo se vsedli v priročen barček v kampu. Kmalu zatem sta se nam pridružila najprej Andrej, potem pa še Jure. LGT majice piranskega kluba so bile krive še za debato z belgijskim OM-om (pozabil ime in znak), ki tudi dela iz svetilnikov. Ker je bilo potrebno še postaviti šotore smo pač zaključili prijetno debato ter se spravili na delo. 15 minut in je bilo. Potem pa tuš in skok do Jana, ki je privlekel na dan enega Ericssona in sicer vojaški model (res mu manjka »knof« in košček ročice), tako, da so mi kar oči ven padle! Res sta posebna,

Jan in taster. Ko se ga vprašal »Is this really for me? Je samo odvrnil »Sure, that's what friends are for!« Potem sem se spomnil, da je že pred leti Vanji podaril en teleskopski aluminijast stolp, cca 9 m višine. Telepatija ali ne, tudi on se ga je spomnil in vprašal, če ga Vanja uporablja. »Uporabljamo ga vsi, ker ga je Vanja podaril radioklubu! Na zadnje so bili nanj obešeni dipoli za 3,5 in 7 MHz v field day testu!« Madonca, je bil vesel! Kmalu zatem sva se poslovila, on se je pač odpravil gledati četfinalno tekmo evropskega nogometnega prvenstva med Švedsko in Holandijo, jaz pa sem poiskal Jureta in Andreja. Jure se je kmalu odpravil spat, z Andrejem pa sva zavilo do Z30M ekipe, kjer smo še kar nekaj časa klepetali o vsem mogočem in nemogočem. Nekaj čez polnoč je tudi naju začelo zmanjkovati, tako, da je najin šotor kmalu videl »po čem so fruške« in je do jutra prenašal najino smrčanje... Zjutraj smo po dobrem zajtrku spakirali in odbrzeli domov. Kar hitro smo prispeli do Beljaka, tam pa je bil zaprt del avtocest, obvoz pa po lokalni cesti. Za dobrih 10, 15 km smo potrebovali eno uro. Ker smo bili že kar močno lačni, smo se kmalu po prihod v Slovenijo ustavili na pizzi, potem pa obratnem vrstnem redu: Škofja Loka, Škofije, Izola. Vmes smo poračunali stroške, ki so znašali cca 12.000,00 sit po osebi, kar vključuje cestnine, tunele, bencin in kamping v FN. Ni veliko, a ne? Za zadovoljstvo, ki je ostalo del mene, praktično nič. Nam je pa to dalo eno idejo

za drugo leto: Na sejmu bomo prisotni s svojim štantom. Ja, kako, kdo? S5 Obalni vendar!! Samo, da se nehamo čohat!

V prejšnji številki je Gregor zapisal. Da bo S5 Obalni v FN preveril, če se je res za ZRS zgubila vsaka sled. Se je, vsaj za tako ZRS, kot sem jo jaz poznal...

Še kratka statistika sejma: 219 razstavljalcev iz 33 držav (nekaj več kot lani), nekaj čez 18.000 obiskovalcev (tudi nekaj več kot lani). Prisotnih je bilo 56 zvez in klubov, med njimi prvič Srbija in Črna gora, Belorusija, Latvija in Iraq (Čeprav jaz njihovega štanta nisem videl...). Bil je prisoten tudi IARU... In če ne zaradi drugega, je že zaradi tega škoda da ZRS ni bilo zraven. Škoda, ker se zapiramo v svoj vrtiček in ne vidimo čez ograjo. Škoda, ker se na formalnih in neformalnih srečanjih lahko izmenjuje izkušnje (pri pripravi zakonodaje in sodelovanju z državnimi organi npr.) dosti lažje, kot z uradnimi in suhoparnimi dopisi. Škoda, ker imamo predstavnika v IARU HF contest comitee, pa ga nikoli noben nič ne vpraša. (Lani je bil v FN na sestanku IARU, ampak kakšnega poročila za UO ali česa podobnega nisem videl). Škoda, ker je program sejma pripravljen vnaprej in bi se lahko dogovorili, na katerih srečanjih in sestankih bi ZRS sodelovala in kdo bi na ta sestanek lahko šel (seveda, če bi bil pripravljen iti na »brezplačen izlet« v FN...). Škoda, škoda, škoda...

Še naslov spletne strani sejma: www.messe-fn.de. Na strani najdete podatke o vseh

razstavljalcih, možnostih prenočitve, cenah, online rezervacijah in ostale uporabne informacije.

73 Boris, S57LO

Akumulatorji

(Matjažev, S53MV prispevek, ki je bil prvotno objavljen na S50LEA forumu)

Živijo vsem,
po vseh amaterskih časopisih zasledim kup kozlarij okoli akumulatorjev in tudi S50LEA ni nobena izjema.

Torej, kakršenkoli akumulator imamo, če se pokvari, ponavadi nobeno oživljanje nič ne pomaga. Oživljanje akumulatorja je 100% izguba časa, denarja, elektrike in raznih čudnih kemikalij.

Kar lahko storimo, je to, da s pravilnim rokovanjem akumulatorja takoj ne uničimo oziroma ga ne uničimo v kratkem času. Da akumulatorja ne uničimo, se moramo vsaj malo spoznati na kemična čudesa znotraj njega.

Nam radioamaterjem prideta pod roke v glavnem dve vrsti akumulatorjev, ki se med sabo močno razlikujeta, in sicer:

- (1) svinčeni (s tekočim ali želatinastim elektrolitom)
- (2) hermetični NiCd (NiFe, NiMH itd)

Svinčnim najbolj škodi to, da so prazni. Tedaj svinčev sulfat prekristalizira v takšno obliko, da se akumulatorja ne da več polniti. Svinčen akumulator moramo torej stalno držati poln, polniti ga moramo vsaj enkrat na mesec. Če ga zapustimo za več mesecev, sodi samo še v

smetnjak za posebne odpadke. V svinčenem akumulatorju se polnjenje zaključi s povišano napetostjo, torej ga lahko polnimo na konstantno napetost in na konstantni napetosti (13.8V za baterijo 6 celic) ga lahko tudi stalno dopolnjujemo in držimo priključenega.

NiCd družini akumulatorjev obratno najbolj škodi polnjenje! Pri polnjenju, še posebno z večjim tokom, se na negativni elektrodi tvorijo veliki kristali kovine, ki prebodejo izolacijo do pozitivne elektrode in spravijo celico v kratek stik. Poln NiCd akumulator ima povrhu zelo korozivno pozitivno elektrodo, ki spet razjeda izolacijo do negativne elektrode. NiCd akumulator torej obvezno hranimo izpraznjen! Po končani uporabi moramo NiCd akumulator vedno izprazniti, zato si je nujno izdelati primeren praznillec, ki se sam odklopi, ko napetost pade na določeno mejo. Če namreč praznimo BATERIJO VEČ CELIC še naprej, se na najšibkejši celici obrne polariteta in se začne polniti v obratno smer, kar jo zelo hitro spravi v kratek stik.

Pri polnjenju vseh akumulatorjev se sprošča toplota (obratno od tega, kar trdijo nekateri teoretiki na S50LEA, ki niso v življenju še nikoli otipali akumulatorja). Pri NiCd akumulatorju je zelo težko ugotoviti, kdaj je poln. Še več, ker se pri polnjenju že napolnjenega NiCd akumulatorja sprošča vsa dovedena energija v toploto, se tak akumulator zelo segreje in zaradi temperaturne odvisnosti napetost na njegovih sponkah celo upade. Če torej NiCd akumulator polnimo s konstantno napetostjo, bo zagotovo eksplodiral.

NiCd akumulatore običajno polnimo s tokovnim izvorom. Stanje, kdaj je akumulator poln, ugotovimo izključno iz temperature. Dobra rešitev je NTK ali PTK upor, vgrajen v

obišje akumulatorja, ki ob povišani temperaturi ustavi elektroniko polnilca. Nekateri proizvajalci čipov so si omislili impulzno polnjenje: v pauzi med dvema impulzoma toka čip pomeri napetost akumulatorja v praznem teku in iz nje sklepa na temperaturo. Ko temperatura naraste, napetost upade in čip ustavi polnjenje. To je vsekakor dosti slabša rešitev od NTK ali PTK upora.

Pozor! Takoimenovani avtomatski polnilci, ki jih ne manjka v nobenem radioamaterskem časopisu, so eksplozivne naprave! Za uporabo teh naprav torej obvezno potrebujete bunker, licenco minerja in orožni list!

Da na koncu obnovim glavne točke:

Vrsto akumulatorja izbiramo glede na nameravano uporabo. Če mora biti naprava v stanju stalne pripravljenosti za delovanje, izberemo svinčen akumulator. Tega moramo vedno držati polnega, po uporabi naprave ga moramo v roku samo nekaj ur spet napolniti, da svinčev sulfat ne prekristalizira v neuporabno obliko.

NiCd in podobne male akumulatore moramo hraniti vedno prazne. Torej niso primerni za naprave, ki morajo biti stalno pripravljene za delovanje. NiCd akumulator polnimo tik pred uporabo (na primer na večer pred izletom v naravo), po uporabi pa ga obvezno izpraznimo s primernim PRAZNILCEM. Brez praznilca bo življenjska doba NiCd akumulatorja zelo kratka. Stalno dopolnjevanje NiCd akumulatorja brez vmesnih praznjenj zanesljivo uniči akumulator (gre v kratek stik) v manj kot mesecu dni.

Slab akumulator, kakršnekoli vrste je, lahko samo zavržemo. Če so celice ločene, lahko zavržemo le slabe celice ter iz preostalih

vsaj navidezno se dobrih celic (po možnosti čimbolj enakih med sabo) poskusimo sestaviti novo baterijo. To je edino možno reševanje akumulatorjev, ki včasih lahko pripelje do uspeha. Slabe NiCd celice pri tem zahtevajo veliko potrpljenja in časa, da jih ločite od še dobrih celic.

Z litijevimi akumulatorji in drugimi sodobnimi čudesi nimam izkušenj, torej ne znam svetovati!

Koliko zdrži NiCd ali NiMH trickle charge* (ki je vedno škodljiv) zavisí od dveh reči: (1) koliko je debela izolacija med elektrodama, preden jo prebodejo kristali z enega konca in korozivna elektroda z drugega ter (2) koliko so debele elektrode, da pri prekomernem polnjenju preko njih lahko potujejo plini. Če naj stlačimo v ohišje čimveč Ah s čimmanjšo notranjo upomostjo, bo izolacija tanka in elektrode debele, torej najslabši možni slučaj! NiCd, izdelani pred 30 leti, so imeli veliko več rezerve od današnjih! Mene so sodobni NiCd in NiMH tako razočarali, da sem se preusmeril na želatinaste svinčene.

Za hude razmere obstajajo hudi NiFe, NiCd ali NiMH z malo drugačno kemijo, ki ob prenapolnjenju sproščajo pline in jim dolivamo destilirano vodo. NiCd od železnice so neuničljivi, tehta pa ena celica za 220Ah tudi več deset kg. Za sisteme s sončnimi celicami izdelujejo tudi takšne NiCd, ki zdržijo konstantni tok prepolnjenja že polne baterije do 2C!!!

73 de Matjaž S53MV

* (trickle charge = polnjenje z zelo majhnim 'vzdrževalnim' tokom, ki ohranja akumulator napolnjen, op.ur.)

RADIJSKO OKNO XI.

Letos nisem vzel s seboj na Pokljuko nobene radioamaterske postaje. Predvsem zato, ker sem v zaostanku s svojim siceršnjim delom, pa tudi dva tedna radioamaterske abstinence mi ne bo škodilo... No, tako nekako sem razmišljal, ko sem pustil moj rdeči QRP kuferček doma. Že po nekaj dneh sem ugotovil, da moja odločitev ni bila najbolj pametna. Vedno bolj sem gledal v vrhove smrek in razmišljal, kako visoko bi se dalo s fračo izstreliti krompir, ki bi v višino potegnil tudi »žičko«. Kar naenkrat sem ugotovil, da bi se dalo okoli brunarice, v kateri preživljam poletne počitnice s svojo družino, napeti nešteto visokih in dolgih »longvajerčkov«.

Po enem tednu raziskovalno-kolesarskih PMR zvez z mojo Angelco, sem si že resnično želel dobre stare telegrafije.

Pa me pokliče po GSM-u Jure, S57XX in mi pove, da je zvedel, da sem na Pokljuki, da gre v hribe in... Seveda sva se takoj dogovorila, da se ob vrnitvi oglasi pri nas. Zelo sem se razveselil starega radijskega prijatelja in napovedanega obiska. Ko pa mi je mimogrede omenil, da je končal K2, za katerega sem vedel, da ga gradi, saj mi je o tem pripovedoval že na CW Field day-u in da ga namerava prinesiti s seboj, mi je pa sploh zmanjkalo besed.

Nekaj čez poldne je bilo, ko je prišel Jure. Skočila sva k Mari na pivo in malce pokomentirala žalostno situacijo v ZRS-u in napake, ki jih dela vodstvo naše krovne organizacije.

Po kosilu pa sva se odločila, da greva malce »v luft«. Postavila sva Juretov prenosni loop za 20m območje, ki se ga da preprosto odpreti v dipol za 40m, odlično pa se ga da uglasiti tudi na višje bande. Potem pa je prišla na vrsto najbolj opevana QRP postaja vseh časov: Elecraftov K2. Poleg

tega, da ta radijska postaja odlično deluje, da se kvaliteta njenega sprejemnika uvršča v sam vrh tudi med radioamaterskimi postajami višjih cenovnih razredov, je eden izmed njenih čarov tudi ta, da si jo mora lastnik zgraditi sam... no, Jure je zanjo porabil 47 ur, za avtomatični »tjunerček«, ki ga je vgradil kot opcijo, pa še dodatnih deset.

Ko je K2 »zašpilala«, sem nekaj časa strmél in poslušal. Na 14 in 21 Mhz sva ob 13:00 UTC poslušala JA, A4, K3, 4Z, 4S in cel kup EU postaj... potem sva naredila še nekaj QSO-jev. A45WD je padel brez težav. Preden sva se ponovno odpravila k Mari na pivo, je Jure odprl pokrov in mi razkazal še notranjost postaje. Kmalu mi je bilo jasno, zakaj ljudje tako opevajo K2.

Mime duše lahko rečem, da ji moja FT-817 pač ne more delati konkurence. No ja, FT ima še 6m, pa VHF, pa UHF, ampak to je že druga štorija. Bližje bi ji prišla Alenova, S56C Sierra, ki v mojih očeh še vedno velja za enega najboljših QRP štacijonov, ki sem jih imel čast preizkusiti... A K2 je pač K2. Jure mi je s svojim obiskom polepšal popoldne, me odrešil enotedenske abstinence in ponovno sem začutil, da je med nami še vedno živ tisti pravi radioamaterski duh in misli so mi uhajale k Mirkotovim, S57AD besedam ob zaključku poročila s Field Daya, objavljenim v zadnji številki skromnega CQ ZRS.

p.s. Jure bo prinesel K2 s seboj na LH. Jaz bom vzel s seboj MFJ9020, Morda prinese Alen še Sierro... Škoda le, da nimamo nobene S56AL postaje. Prav gotovo bi bilo zanimivo tudi z njo malce QRP-ati. Se bomo pač lotili in si kakšno zlotali...

Vanja S5-RS-060

Doing **QRP** more
with **Less**

DK0WCY

Prejel sem od znanega fara - DK0WCY, namenjenega predvsem za UKV amaterje, s katerim najavljajo "auroro", najnovejše podatke o njemu in njegovih sporočilih.

Najprej o njem: nahaja se v mestu KIEL - Nemčija, kjer merijo geo magnetna polja in primerjajo s podatki iz USA in Kanade.

Deluje na: 10,144 MHz in na 3,579 KHz, z 30 W in dipoli.

Čas delovanja je 24 ur na 10 MHz (zelo dobro slišen) in na 80m pa od 6-8 UTC in 15-18 UTC. Na vsakih polnih 5 min podaja: INFO v CW razen ob 20., 35. in 50. minuti, ko poroča v RTTY, BPSK31 in QPSK31 modu.

Med INFO oddaja:

črto - normalno stanje

pike - ob pojavu AURE in še: besedo: AURORA.

INFO se glasi nekako (primer):

INFO 04 DEC 15 UTC KIEL K 3 3 =(včasih še:

NEXT EXPECTED KIEL K 6 6) = FORECASTS

04 DEC SUNACT QUIET MEGFELD QUIET = 03

DEC R 11 11 FLUX 73 73 BOULDER A 7 7 = 03

DEC KIEL A 10 10 AR.

Sedaj bomo poskusili razvozlati kaj je sporočal far (primer).

-Prvi datum je "današnji" (4.dec)!

-15 UTC je ura današnja po UTC, menjava se na 3 ure (3,6,9,12,...)med katero se vršijo meritve.

-KIEL K 3 3 = index geomagnetnega polja, merjeno ob faru. Manjša je številka, boljše je. Nekje se računa, če je več kot 27, so že "motnje"! Če pričakujejo ob tekoči meritvi, da bo za naslednje obdobje treh ur KIEL K večji od: 5

Sledi napoved za "danes" (4.dec) - Forecasts:

SUNACT: sončna aktivnost, ki je merjena strokovno in gre za vrste žarenja :

-QUIET: manj kot 50% možnosti žarenj tipa C

-ERUPTIVE: pričakujejo se žarki tipa C, več kot 50%

-ACTIVE: pričakujejo se žarki M tipa

-MAJOR FLARES EXPECTED: pričakujejo se žarki tipa X

-PROTON FLARES EXPECTED: še močnejše žarčenje x žarkov: več kot 50%

-WARNING CONDITION: pričakuje se še močnejše žarčenje.

-NIL: konec opozorilnega stanja

MAGFIELD: stanje geomagnetnih aktivnosti - izbranih je za nas le nekaj sledečih stanj geomagnetnih stanj oz. motenj:

-QUIET: mirno, brez geomagnetnih motenj

-ACTIVE CONDITIONS EXPECTED: K > ali = 4 in A > ali = 20

-MINOR STORM EXPECTED: K > ali = 5 in A > ali = 30

-MAJOR STORM EXPECTED: K > ali = 6 in A > ali = 50

-SEVERE MAGSTORM EXPECTED: K > ali = 7 in A > ali = 100

-WARNING CONDITIONS: Nivo aktivnosti se bo še povečeval.

-NIL: konec opozorilnega stanja.

MUF: maksimalna uporabna frekvenca za delo na bandih - še ne oddajajo.

D: distanca med postajami, ki se lahko doseže - še ne oddajajo.

NA: ni podatkov na raspolago - niso jih še dobili.

Naslednji podatki so za "VČERAJ" (3.dec):

R: število sončnih pegic - čim večje - boljši pogoji. 150 so "dobri pogoji".

F: magnetni flux - tok z sonca: večji - boljše je.

BOULDER A: stopnja geo magnetnih motenj - čim manjše število, manj motenj - merjeno v USA - Boulderu.

KIEL A: podobno kot prejšnje, samo merjeno v EU - DL, v KIEL-u.

Opozorilo: Opazil sem, da med velikimi tekmovanji far ne dela, verjetno ga koristijo za tekmovanje ali pa sami tekmujejo in ne nalagajo podatkov za far.

Več podatkov se lahko dobi na : www.dk0wcy.de
Splača se redno poslušati, ker z velikimi števili R in F ter malimi A in K, so dobri pogoji za delo na bandih.

Sicer pa gremo proti 11 letnemu minimumu sončnih pegic R in bo delo predvsem na spodnjih bandih zelo dobro.

S57KV, Vlado

Enjoy Dxing!

